

Årets afgangskunstnere fra Akademiet giver befriende nok pokker i internationale tendenser og moder

Kunstnerne render ikke efter internationale moder eller tendenser, men stikker i alle mulige personlige retninger på årets Afgang. Det kunstneriske eksperiment dyrkes og trives. Det er befriende

Af Maria Kjær Thomsen

Det er altid med en vis forventningsfuldhed, at man tager ind til den årlige *Afgang* på Charlottenborg, hvor årets dimittender afslutter fem års skolegang i billedkunst med hvert deres projekt. Tidligere var *Afgang* præget af en lystig og liflig sommerferiestemning, fordi den lå i maj eller juni. Nu er den rykket helt frem til starten af april og opfattes derfor instinktivt mindre som afslutningen på en skolegang for de i år 28 dimittender og mere som en samlet udstilling.

Og det er vist også meningen. I hvert fald har Kunsthal Charlottenborg og Det Kgl. Danske Kunstakademi i år skruet en tand op for

ambitionen ved at hyre den internationale kurator María Berríos, der bl.a. er medkurator på den kommende Berlin-biennale, til at kuratere *Afgang* sammen med Katharina Stenbeck.

På trods af dette kuratoriske power-team er det dog ikke lykkedes at skabe en oplevelse af noget som helst ensartet udtryk. Og det er faktisk totalt frisættende — som om de studerende for en gangs skyld giver pokker i internationale tendenser og moder og i stedet dyrker sig selv og deres egne stemmer og historier. Autobiografien er kommet til kunstverdenen.

En festlig pink scene

Det starter allerede med første værk i den store indledende sal på Charlottenborg, hvor Harry Anderson

tager imod med en storblomstrende have, der ikke går i forfald — for den er skabt i keramik. Haven er skabt som en erindring om Andersens mor, og den emmer af følelser, savn og sorg. Her er plantekasser med bøger som *Heart of Darkness* af Joseph Conrad og *The Big Sleep* af Raymond Chandler. Det er tunge, sørgmodige sager. På bøgerne kravler snegle og mider rundt, og på én af bøgerne gror svampe frem, mens en fugl står med et stykke bog i næbet — alt sammen i keramik. I en anden plantekasse ligger bier på rad og række, mens cigaretskod danner ordene 'Come Back'. Det er altså en dybt melankolsk have, Anderson har skabt, som emmer mere af død og længsel end af skønhed og frihed. Dette værk indleder den sektion af *Afgang*, som har fået titlen *Paradis/Rumskib*, der ifølge kuratorerne handler om både gamle verdener og Sci-Fi. Titlen stammer fra den danske digter Ursula Andkjær Olsens digtsamling *Third Millennium Heart*, der også har lagt navn til de to andre sekvenser af *Afgang*,

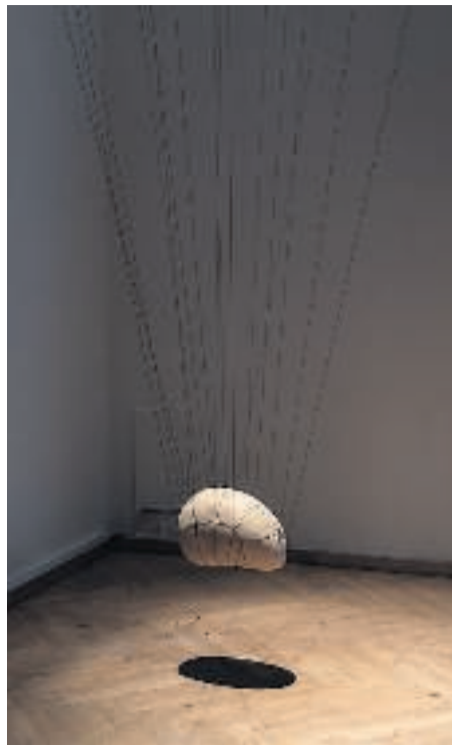
henholdsvis *Alle gennemtrængt af alle* og *Mit fjerne indre*. Det er nogle smukke titler og sekvenser, og jeg forstår de to kurators forsøg med at inddele og poetisere over nogle gennemgående tematikker. Grebet forstyrrer ikke — dertil er det for poetisk og stilfærdigt grebet an — men det fænger heller ikke. For som nævnt samler der sig ingen overordnede tendenser i de 28 værker, der derimod stikker af i alle mulige frigørende retninger.

I resten af det paradisiske rumskib er der eksempelvis også en kæmpe oval murkonstruktion, der både opdeler og selv skaber rum (af Jacob O. Henry). Der er nogle store fugle skabt i gips (af Mia Line), to gigantiske, nærmest sorte malerier (af Rasmus Emil Styrmer) og en pink scene med en plasticpalme, en overdimensioneret gul banan, diskokugle, fladskærm, dele af en græsk søjle og et billede af en dråbe på vej mod vandoverfladen. Billedet ligner en plakat eller et print, men er i virkeligheden olie på lærred, og sådan er alt ikke, hvad øjet først tror på den pink scene skabt

af Adam Fenton. Den er i øvrigt et vældigt festligt indspark, hvor en danser på udvalgte tidspunkter kommer og fyrer den af med en danseperformance.

En fanget amøbe

Når man bevæger sig ind i mørket til Lotte Linds amøbeprojekt, forlader man 'rumskibet' og træder ind i næste afsnit om *Alle gennemtrængt af alle*, og lige med Linds værk giver Andkjær-titlen mening. Linds værk handler om snyltere og amøber — fysiske og mentale — og er skabt som et mørkt kammer, hvor der i midten hænger gennemsnitlige lærreder ned i forskellige størrelser, som en række dias projiceres på. Det er ikke så ofte, at man hører lyden af et diasapparat i svingninger — det er så analogt og gammeldags, at det bliver helt hyggeligt. Det lidt klamme tema til trods. For amøber er små snyltere, der gemmer sig i tarmsystemet og lukrerer på værtens organisme til selv at vokse. Dias-billederne forestiller en krop (kunstneren egne) i skulpturelle formationer med en

Det er befriende, at det med årets Afgang på Charlottenborg ikke er lykkedes at skabe en oplevelse af noget som helst ensartet udtryk. Det er, som om de studerende for en gangs skyld giver pokker i internationale tendenser og moder og i stedet dyrker sig selv og deres egne stemmer og historier.
Pressefoto: David Stjernholm

amøbeform og bliver en slags performativ interaktion med 'galskaben' eller 'det andet', der forsøger at trænge ind. I hjørnet er en stor sten i amøbeform blevet taget til fange i et net spændt ud fra loftet. Som et fysisk symbol på, at amøben er lokaliseret og holdt tilbage – til fange.

Skærmtid

Hvor *Afgang* i flere år har været domineret af en meget materiel vending med fokus på stofligheder og naturens materialer, så er mediekunsten alligevel ikke på retur, selvom vi alle nok lider af skærmtæthed. I år er der ganske enkelt meget video, og mediet bruges enten som en del af mere omfattende installationer, som hos Adam Fenton og Johanne Cathrine Haugen Østervang, der begge har performances knyttet til deres 'scener', eller som hos Linda Karin Larsen eller Ellis Achong Karker, hvor videomediet er en del af en mere skulpturel funderet installation – som et medie på linje med andre. Der er også decideret film i

selvstændige rum af Jeppe Lange om hukommelsens korridorer og i et slags absurd morsomt generationsportræt, centreret omkring et surrealistisk måltid, af Iselin Toubro. Videoværker af Kim Richard Adler Mejdahl og Tore Hallas handler om køn, seksualitet, hunde som mennesker og homoseksuel fetichisme af tykke mænd. De bruger begge tableauet, den iscenesatte tradition, til at vise os noget andet end den sædvanlige nøgne kvinde. Mejdahl har klædt hunde ud med hatte og giver den selv som hund i en performance, mens Hallas viser tykke nøgne mænd, der begæres af andre unge mænd. Lystfulde subversive værker, der forskyder vores kulturs vante fetichismeobjekter og bruger ganske andre modeller, end vi er vant til.

Den mest omfattende filminstallation er skabt af Gilbert Gorden: en trækonstruktion tårner sig hele vejen op til de meget høje lofter og inviterer ind i et blødt, sanseligt lilla rum, hvor væggene er beklædt med lilla glinsende stof, som også hænger for døren som et tungt tæppe.

Filmen er en slags futuristisk performance, der inkluderer kvinder, biler og en teknisk professionalitet, der sammen med installationen nærmest er uhørt omfattende og ambitiøst som et afgangsværk.

Morkroppen og betændte sår

Hvor man trådte direkte ind i en lidt dystert botanisk keramikhave til minde om en mor, så slutter udstillingen med reelle afstøbninger af en morkrop. Det er også en måde at fæstne kroppen på. Maja Fjord Fjord har taget direkte afstøbninger af både sin og datterens krop, som nu ligger på et grimt-gulligt linoleumsgulv og væsker. Under hver af de amorfe afstøbninger ligger en lille pøl af gul eller mørk væske, der viser sig at være d-dråber og olier, der på den ene eller anden måde indtages for at understøtte en sund krop. Fjord Fjord har også en lille afstikker i boghandlen i stueetagen, hvor hun har placeret nogle kunstnerbøger: fem bøger med billeder af sår – hun har skabt én for hvert år på Akademiet. To af bøgerne er såkaldt *special editions*,

der indeholder lidt kropshår. Her er vi helt inde i kunstnerens fysiske materie og derfor igen tilbage ved dette års særlige tendens omkring det personlige udgangspunkt. Det er autobiografi via krop og personlig historie, som man også ser det i litteraturen aktuelt. Hvor der har været store diskussioner om det navlepillende aspekt ved biografien, radikaliserer Fjord Fjord dette greb ved at blive *sårpillende*. Måske er det lidt klamt, men det er også ret sjovt.

Hvis det selvdyrkende lukker sig om sig selv og bliver selvhøjtideligt, kan det være lidt svært at bære, men de personligt ankrede projekter på denne *Afgang* formår alle at være så tilpas æstetisk mærkelige, at man oplever, at det kunstneriske eksperiment heldigvis både dyrkes og trives på det gamle stolte Kunsthøgskolen.

Afgang 2019'
Joakim Almroth, Harry Anderson, Lea Anic, Emilie Bausager, Hans F. Beck, Mathilde Bjerre, Camilla Fagerli, Adam Fenton, Maja Fjord Fjord, Gilbert Gorden, Tore Hallas, Ellis Achong Karker, Jeppe Lange, Linda Karin Larsen, Lotte Lind, Mia Line, Isabella Martin, Kim Richard Adler Mejdahl, Lou Mouw, Karen Nhea Nielsen, Jacob O. Henry, Maria Nørholm Ramouk, Benjamin Savi, Rasmus Emil Styrmer, Gianna Surangkanajai, Iselin Toubro, Aia Sofia Coverley Turan, Johanne Cathrine Haugen Østervang.

Kunsthøgskolen i København. Indtil den 19. maj